คำปรารภ

เนื่องในพิธีพระราชทานเพลิงสรีรสังขาร พระพรหมวชิรคุณ (หลวงพ่อไพบูลย์ สุมงฺคโล) ในวันจันทร์ที่ ๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๙ คณะศิษยานุศิษย์ในพระคุณท่านหลวงพ่อผู้ละสังขาร ได้จัดบำเพ็ญกุศลทักษิณานุปทานถวายเป็นกตเวทิตาคุณ นับแต่พระคุณท่านล่วงลับไป จวบจนวาระอวสานแห่งทักษิณานุกิจนี้ เพื่อเผยแผ่ประวัติเกียรติคุณขององค์หลวงพ่อ จึงได้รวบรวมจัดพิมพ์เป็นหนังสือ “สุมังคลานุสรณ์” โดยได้ปรับปรุงจากเนื้อหาจากผลงานของ คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต อดีตรองผู้ว่าการฝ่ายบัญชีและการเงิน การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่นำผลงานประวัตินั้น มาจัดพิมพ์ปรับปรุงมาตามลำดับ นับตั้งแต่หนังสือ “อนาลโยมงคล” จัดพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๓๒ หนังสือ “สุมงฺคลปูชา” จัดพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และ “อนาลโยทิพยาราม อุทยานพระพุทธศาสนา” จัดพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

เวลาที่ล่วงเลยมาจวบจนปัจจุบันกว่าสิบปี จนกระทั่งหลวงพ่อได้ถึงมรณกาลเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๖ แรงกายแรงใจที่หลวงพ่อได้ฝากไว้ในพระพุทธศาสนาตลอดมานั้น ได้เพิ่มพูนเป็นอเนกประการ จึงได้รวบรวมประจักษ์แห่งศรัทธานั้นไว้ อีกทั้งได้ปรับปรุงประวัติหลวงพ่อฉบับเดิมให้เป็นปัจจุบัน หากคุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต หยั่งทราบด้วยญาณวิถีใด คณะผู้จัดทำขออนุญาตท่านผู้เป็นปฐมรจนาธรรมประวัติแห่งหลวงพ่อไพบูลย์ สุมงฺคโล เพื่อเป็นธรรมบรรณาการในวาระสำคัญนี้ อีกทั้งยังได้บันทึกการบำเพ็ญกุศลน้อมถวายกตเวทิคุณ โดยได้รับพระบรมราชานุเคราะห์ตามลำดับ อีกทั้งคณะศิษยานุศิษย์ได้ร่วมกันน้อมรำลึกแด่องค์หลวงพ่อให้ได้จารึกไว้

หากการจัดทำครั้งนี้ มีข้อผิดพลาดประการใด ทั้งโดยตั้งใจก็ดี หรือไม่ตั้งใจก็ดี คณะผู้จัดทำกราบขอขมาอภัยทั้งพระคุณหลวงพ่อ ตลอดจนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมดทั้งมวล และขออนุโมทนาขอบคุณเจ้าของภาพ ข้อมูล ตลอดจนผู้สนับสนุนและอำนวยความสะดวกในการจัดทำหนังสือทุกท่าน จนปรากฏเป็นธรรมทานให้น้อมรำลึกถึงหลวงพ่อผู้เลิศคุณ ลุล่วงก่อเกิดปัญญาสู่การปฏิบัติเป็นบุญราศีเท่าทวีแก่ท่านผู้อ่านตามวัตถุประสงค์แห่งหนังสือให้ดำรงคู่พระศาสนาต่อไป

คณะผู้จัดทำ

สารบัญ

๑. ชีวิตเมื่อเยาว์วัย **๓๓**

๑.๑ เป็นที่รักของพ่อแม่ ๓๓

๑.๒ วาสนาสั่งสมมาแต่อดีตชาติ ๓๔

๑.๓ เริ่มต้นชีวิตการศึกษา ๓๘

๑.๔ เป็นหัวโจกเจ้าความคิด ๓๘

๑.๕ ซนเป็นเหตุวงประหลาดจากฟากฟ้า ๔๐

๑.๖ จากพ่อแม่ไปโรงเรียนฝรั่ง ๔๑

๒. จบการเล่าเรียนสู่เส้นทางธรรม **๔๕**

๒.๑ ทบทวนวาสนาเดิม ๔๕

๒.๒ ค้นหาคำตอบความเป็นไปของชีวิต ๔๖

๒.๓ บุพการีเป็นแบบอย่างการกุศล ๔๙

๒.๔ หนหลังเคยเข็ญใจเพราะไม่ได้ทำทาน ๕๐

๒.๕ เงินแถบปริศนามาช่วยเกื้อหนุน ๕๒

๒.๖ วาจาอันดีเป็นอุดมมงคล ๕๓

๒.๗ เห็นภัยแห่งวัฏสงสาร ๕๕

๒.๘ อย่างไรเสียต้องมีวิชาติดตัว ๖๑

๓. สู่เส้นทางสมณะ **๖๒**

๓.๑ บวชครั้งแรกซ้อมใหญ่ ๖๒

๓.๒ บวชครั้งสองสละจากฆราวาสนิจนิรันดร์ ๖๔

๔. พรรษาแรก ณ วัดป่าสำราญนิวาส อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง **๗๓**
๔.๑ ฝึกหัดอยู่กับหลวงปู่หลวง กตปุญฺโญ ๗๓
๔.๒ ขอรับนิสัยหลวงปู่ชอบ ฐานสโม ๘๐
๔.๓ ปฏิบัติชาคริยานุโยค ๘๓
๔.๔ เพลิดเพลินในสมาธิเมื่อแรกเริ่มภาวนา ๘๕
๔.๕ หลวงปู่แว่น ธนปาโล ช่วยกันให้อุบาย ๘๖
๔.๖ จากเกาะคาออกวิเวก ๘๘

๕. จำพรรษาภาวนาวิเวก ที่ดอยต๊อก อำเภอเถิน จังหวัดลำปาง **๙๑**
๕.๑ เพียงได้ยินเหมือนคุ้นเคย ๙๑
๕.๒ อดอยากแต่ภาวนาดี ๙๔
๕.๓ ได้ปัญญาตอบคำถามแห่งชีวิต ๙๘
๕.๔ ระลึกคุณบิดามารดา ๑๐๑
๕.๕ หยั่งทราบถึงปณิธานอันแรงกล้า ๑๐๓

๖. ใต้ร่มธรรมพ่อแม่ครูอาจารย์ **๑๐๗**
๖.๑ กัมมัฏฐานล้านนา ๑๐๗
๖.๒ แดนอีสานถิ่นบูรพาจารย์ ๑๑๑
๖.๓ ยากลำบากกับหลวงปู่อุดม ญาณรโต ๑๑๒
๖.๔ ตอบแทนกรุณาคุณหลวงปู่เจริญ ญาณวุฑฺโฒ ๑๑๖
๖.๕ ขอส่งคืนให้แผ่นดิน ๑๒๐

๗. สร้างวัดรัตนวนาราม อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา **๑๒๓**
๗.๑ สัมผัสแรกถึงความสงบภายใน ๑๒๓
๗.๒ จำพรรษาแรกในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ ๑๒๕
๗.๓ จาริกกลับมาจำพรรษาปี พ.ศ. ๒๕๑๓ เริ่มสร้างศาลาหลังแรก ๑๒๖
๗.๔ บูรณะปูชนียวัตถุจนเป็นวัดมั่นคง ๑๒๙

๘. สร้างวัดอนาลโย อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา **๑๔๑**
๘.๑ สุบินนิมิตมงคล ๑๔๑
๘.๒ แสงบุษราคัมนำศรัทธานิมนต์ไม่ท้อถอย ๑๔๒
๘.๓ เหตุแห่งนามวัดอนาลโย ๑๔๕
๘.๔ เมตตารับนิมนต์จากอีกฟากกว๊านพะเยา ๑๔๘
๘.๕ หลวงปู่ขาว อนาลโย เคยจาริกผ่านมา ๑๔๘
๘.๖ สร้างวัดเพื่อรักษาป่า ๑๕๐
๘.๗ สหธรรมิกเป็นกำลังเกื้อกูล ๑๕๔
๘.๘ น้ำพระทัยที่ทรงพระมหากรุณา ๑๕๕

๙. สร้างวัดพุทธบาทสุทธาวาส (วัดพระบาทปู่ผาแดง) อำเภอแจ้ห่ม จังหวัดลำปาง **๑๘๙**
๙.๑ เฉลิมพระเกียรติพระจอมเกล้า ๑๘๙
๙.๒ รอยพระพุทธบาทบนดอยลับฟ้า ๑๘๙
๙.๓ มหัศจรรย์หลวงพ่อรังสรรค์ ๑๙๒

๑๐. สร้างวัดเทพนิมิตสุดเขตสยาม ตำบลเวียง อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย **๒๐๓**
๑๐.๑ อัสดงที่เชียงของ ๒๐๓
๑๐.๒ สาธุชนร่วมใจ ๒๐๓
๑๐.๓ เชียงของรอคอย ๒๑๕

๑๑. สมณศักดิ์ ผลงาน และวาระสุดท้าย **๒๒๑**
๑๑.๑ วิทยฐานะ ๒๒๑
๑๑.๒ สมณศักดิ์ ๒๒๑
๑๑.๓ ด้านการปกครอง ๒๓๔
๑๑.๔ ผลงานด้านการพัฒนา ๒๓๔
๑๑.๕ ผลงานด้านการศึกษา ๒๓๔
๑๑.๖ สิ้นร่มโพธิ์แก้ว ๒๖๒

ประมวลภาพพิธีบำเพ็ญกุศล **๒๖๕**

ขอบคุณผู้มีอุปการะคุณในการจัดพิมพ์หนังสือ **๓๐๒**

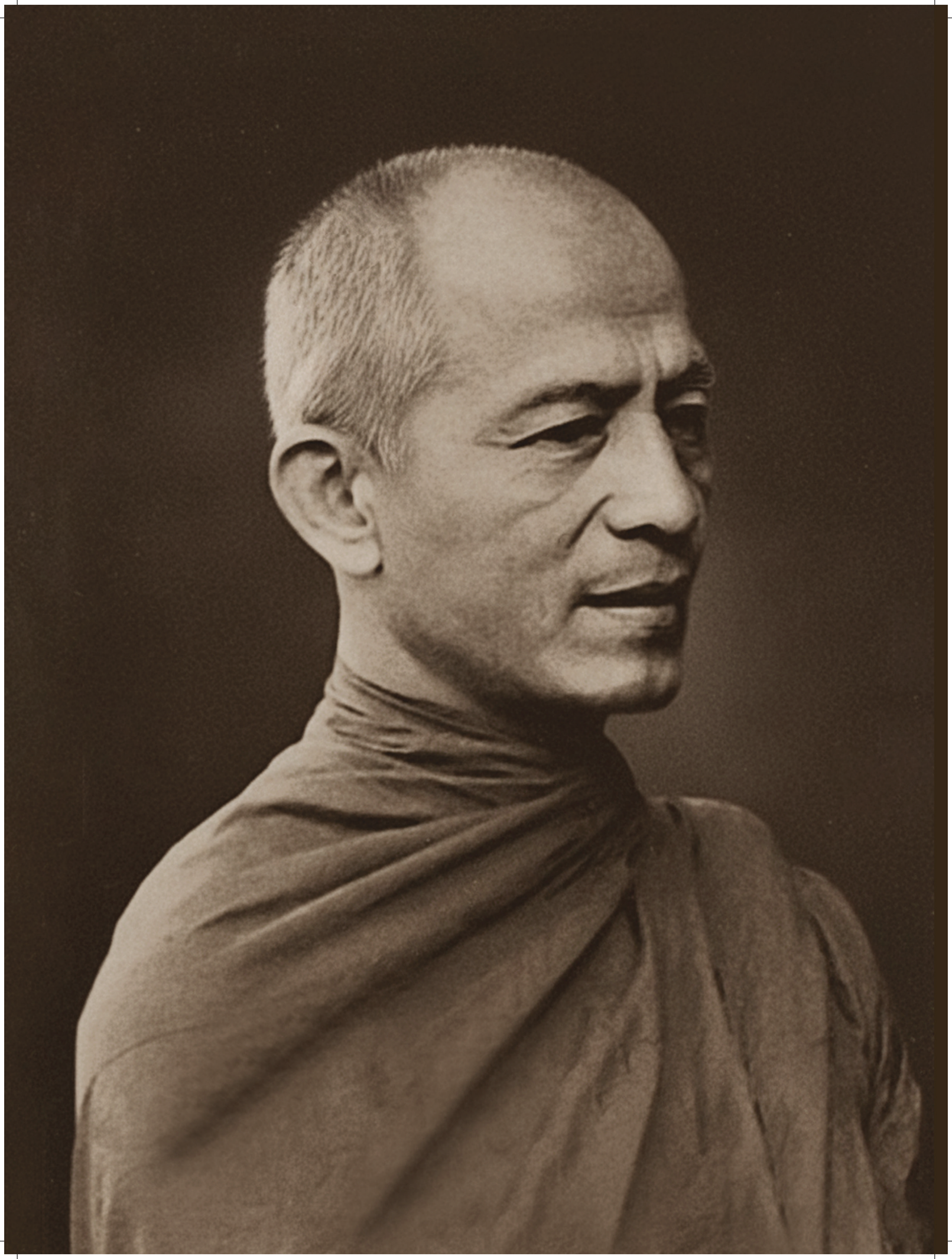

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ (□□□ tiff 23.12.68).indd 30 28/12/2568 BE 10:37

ประวัติ
พระพรหมวชิรคุณ
(ไพบูลย์ สุมงฺคโล)

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ (□□□ tiff 23.12.68).indd 31 28/12/2568 BE 10:37

วัดพระธาตุลำปางหลวง
ปูชนียสถานคู่อำเภอเกาะคา
นิวาสสถานเดิมของหลวงพ่อ

๑
ชีวิตเมื่อเยาว์วัย

โยมพ่อกองแก้ว-โยมแม่คำ สิทธิ

บริเวณบ้านเกิดหลวงพ่อในปัจจุบัน

ที่ว่าการอำเภอเกาะคาเก่า

๑.๑ เป็นที่รักของพ่อแม่

พระพรหมวชิรคุณ ที่ศิษย์จะกล่าวถึงท่านว่า หลวงพ่อไพบูลย์ สุมงฺคโล ท่านมีนามเดิมว่า ไพบูลย์ สิทธิ ถือกำเนิดเมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๗ ตรงกับวันศุกร์ แรม ๘ ค่ำ เดือน ๘ ปีจอ ที่บ้านเลขที่ ๕๗ หมู่ที่ ๓ ตำบลเกาะคา อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง

เป็นบุตรของพ่อกองแก้ว-แม่คำ สิทธิ มีฐานะเป็นผู้มีอันจะกิน นอกจากนั้นโยมพ่อยังมีอาชีพเป็นแพทย์แผนโบราณด้วย จึงเป็นที่รักใคร่นับถือของชาวบ้านในละแวกนั้น ใครเจ็บไข้ได้ป่วย ก็จะวิ่งมาหาพ่อหมอกองแก้วให้ช่วยให้ยารักษาปัดเป่าให้ ความรักใคร่นับถือที่ชาวบ้านมีต่อพ่อหมอเพียงไร ความรักใคร่เอ็นดูที่ชาวบ้านมีก็เจือจานต่อไปถึงบุตรชายเล็กของพ่อหมอเพียงนั้น

ท่านเป็นบุตรคนสุดท้อง และเป็นชายผู้มีฐานะสืบสกุล จึงออกจะเป็นที่สุดสวาทขาดใจของบิดามารดา จะกินจะนอนก็ได้รับการประคบประหงมฟูมฟักประหนึ่งไข่ในหิน ท่านเล่าว่า ท่านนอนกับบิดามารดาสามคนพ่อแม่ลูกมาแต่เล็กจนโต กระทั่งถึงเวลาจะต้องแยกไปโรงเรียนประจำที่เชียงใหม่

ไปอยู่คนละเมืองห่างอกพ่อแม่ จึงแยกจากท่านทั้งสองได้ แต่เมื่อคราใดที่กลับจากโรงเรียนประจำมาเยี่ยมบ้านเวลาโรงเรียนปิดภาค ท่านก็กลับมานอนกับบิดามารดาใหม่ ในฐานะหนึ่งท่านเกิดเป็นลูกรัก เป็นที่น่าอิจฉาของพี่ ๆ แต่ในอีกฐานะ ท่านเป็นดุจดั่งลูกแหง่เป็นที่ล้อเลียนของเพื่อนฝูงเหมือนกัน

๑.๒ วาสนาสั่งสมมาแต่อดีตชาติ

อันที่จริงสาเหตุที่ทำให้บิดามารดาต้องดูแลประคบประหงมท่านมาก มิใช่เป็นเพราะท่านเป็นลูกคนสุดท้อง และเป็นลูกชาย ลูกรัก แต่ประการเดียว หากมีเหตุผลสำคัญอื่นอีก เมื่อพิจารณากันจริง ๆ น่าจะเชื่อว่า นิสัยบารมีทางศาสนาได้ส่อเค้าแสดงแววให้เห็นมาแต่ท่านยังเป็นเด็กอยู่แล้ว

เหตุผลอันสำคัญนั้นก็คือ ท่านไม่ทราบว่าตนเองเป็นอะไร มองเห็นทุกอย่างสว่างโร่ไปหมด แม้กลางคืนอากาศมืดสนิทแล้ว ดึกดื่นเที่ยงคืนอย่างไรก็เห็นแสงสว่างจ้าอยู่อย่างนั้น สว่างจนท่านร้องไห้ด้วยความกลัว ไม่ทราบจะแก้ไขกันอย่างไร กลางคืนก็เลยต้องเปิดไฟนอน ไหน ๆ จะปรากฏแสงสว่างจ้าอยู่แล้วก็ให้สว่างเพราะแสงไฟฟ้าจะได้ไม่รู้สึกน่ากลัว พ่อแม่ก็เลยให้ลูกน้อยมานอนด้วย เพื่อให้เกิดความอบอุ่นใจ ตัวท่านทั้งสองยอมทนความรำคาญนอนเปิดไฟมาโดยตลอด

เมื่อเรียนถามว่าสภาวการณ์เช่นนี้เริ่มต้นมาเมื่อไร ที่เห็นแสงสว่างตลอดนั้น

ท่านบอกว่า เป็นมาตั้งแต่จำความได้ คงจะอายุ ๒-๓ ขวบ หรือน้อยกว่านั้น เริ่มที่จะรู้สึกเห็นแสงสว่างนั้น จะตั้งต้นจากการมองหน้าต่าง หรือ

บรรยากาศเกาะคาในอดีต

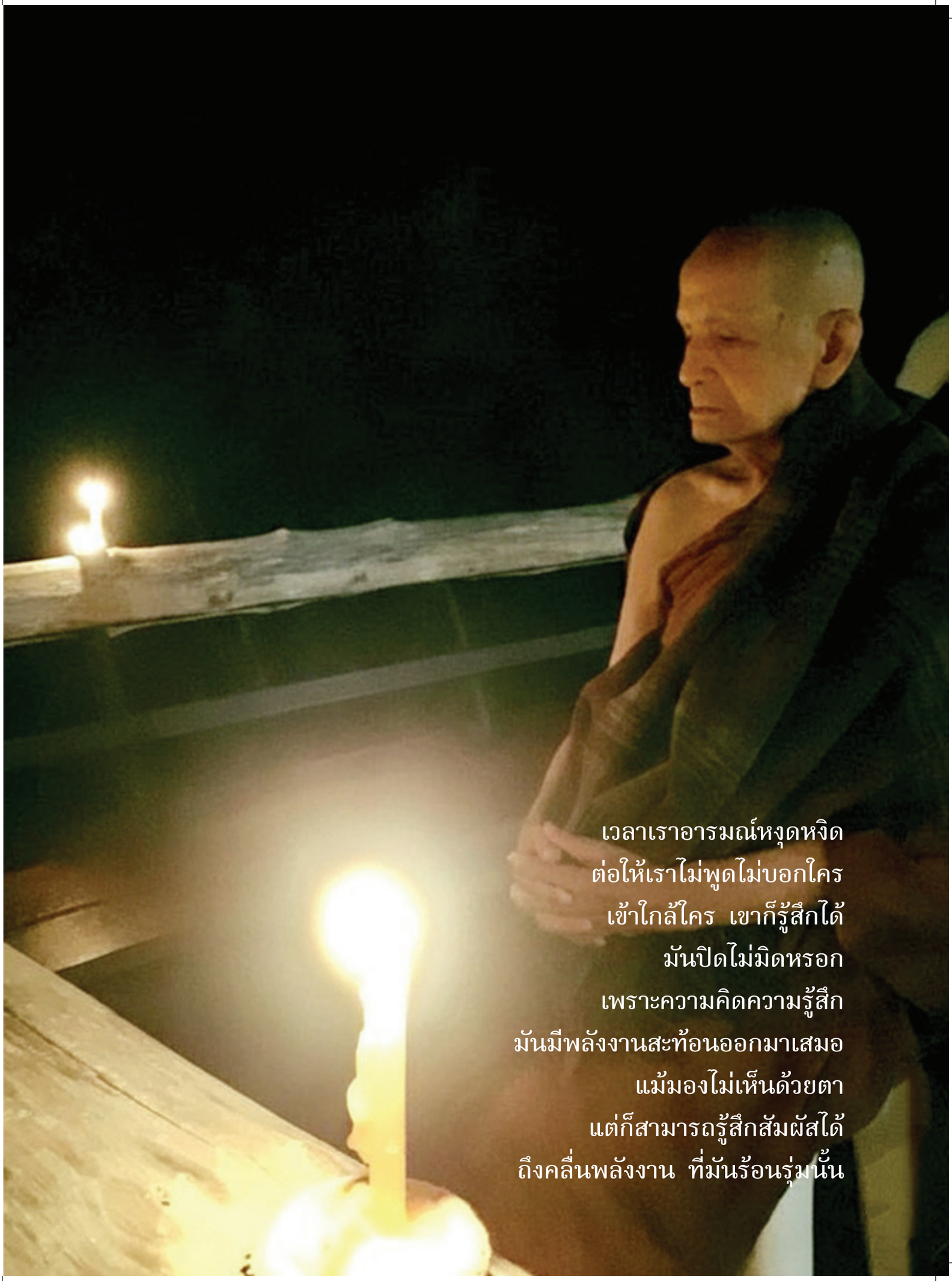

เวลาเราอารมณ์หงุดหงิด
ต่อให้เราไม่พูดไม่บอกใคร
เข้าใกล้ใคร เขาก็รู้สึกได้
มันปิดไม่มิดหรอก
เพราะความคิดความรู้สึก
มันมีพลังงานสะท้อนออกมาเสมอ
แม้มองไม่เห็นด้วยตา
แต่ก็สามารถรู้สึกสัมผัสได้
ถึงคลื่นพลังงาน ที่มันร้อนรุ่มนั้น

พระอนุรุทธะ
เป็นเอตทัคคะผู้เลิศทางด้านทิพยจักษุ
ประดิษฐาน ณ วัดรัตนวนาราม
จังหวัดพะเยา

รอยแตกของฝาไม้ เห็นแสงสว่างผ่านเข้ามาเป็นวงหรือเป็นลำแสงก็ตาม มองนิ่งต่อไปเพียงอึดใจเดียวจะเห็นสว่างวาบไปหมดทั้งห้อง

ในภายหลังเมื่อท่านบวชแล้ว เรื่องราวบารมีธรรมของท่านเป็นที่โจษขานกันทั่วไป ในเรื่องการรู้เห็นติดต่อกับสิ่งลึกลับที่มิใช่มนุษย์ หากอยู่ต่างภพต่างภูมิกับเรา ครูบาอาจารย์ผู้ใหญ่พิจารณาพระน้อยผู้นี้และวิเคราะห์กันว่า ท่านคงเป็นผู้หนึ่งซึ่งในอดีตคงจะบำเพ็ญบารมีทาง**อาโลกกสิณ** หรือกสิณทางแสงสว่างมามากเหลือคณานับ สร้างสมอบรมบ่มนิสัยวาสนามานานหนักหนา แม้ในชาติปัจจุบันเพียงอายุ ๒-๓ ขวบยังบังเกิดเค้าร่องรอยติดตามมาให้ปรากฏ

อาโลกกสิณนี้ท่านผู้รู้ทั้งหลายทราบกันดีว่าเป็นเครื่องอำนวยผลในทางทิพยจักษุโดยตรง

อย่างไรก็ดีในเวลานั้นไม่มีใครทราบเรื่อง ไม่มีผู้รู้ท่านใดจะอธิบายให้ครอบครัวพ่อหมอกองแก้วเข้าใจ ท่านทั้งสองจึงได้แต่ห่วงกังวลลูกชายน้อยให้นอนด้วยเพื่อจะได้ดูแลอย่างใกล้ชิด เวลาสะดุ้งผวาก็จะได้ปลอบโยนให้ความอุ่นใจ ท่านเกรงอยู่ลึก ๆ ในใจว่าสติจะไม่ดี อะไรกันอ้างว่าเห็นแต่แสงสว่าง กลางวันก็เป็น ถ้าปิดประตู ปิดหน้าต่าง มีแสงสว่างปรากฏตามช่องลมหรือรอยแตก ก็จะร้องว่าอีกแล้ว ห้องสว่างไปหมด กลางคืนยิ่งแล้วใหญ่ พูดง่าย ๆ กลายเป็นเด็กกลัวความมืดไป

มิใช่กลัวความมืด ที่มันมืดสนิทไม่เห็นอะไร แต่กลัวเพราะความมืดไม่มี ความมืดกลายเป็นความสว่างไปหมด

ท่านว่า *สว่างยิ่งกว่าจุดตะเกียงเจ้าพายุหลายดวงพร้อมกัน*

๑.๓ เริ่มต้นชีวิตการศึกษา

ครั้นถึงวัยที่ควรได้รับการศึกษา เพื่อนบ้านที่มีฐานะมักจะส่งลูกไปโรงเรียนถึงตัวจังหวัดลำปาง หรือไกลกว่านั้นส่งไปที่เชียงใหม่เลย บิดามารดาของท่าน ยังเป็นห่วงลูกชายเล็กอยู่มาก จึงให้ไปเรียนที่โรงเรียนใกล้บ้าน จังหวัดลำปาง โดยเฉพาะ**อำเภอเกาะคา มีชื่อเสียงด้านอุตสาหกรรมน้ำตาลโด่งดังไปทั่วประเทศ** น้ำตาลเป็นรายได้หลักของอำเภอ โรงงานน้ำตาลได้รับประโยชน์จากสินค้าที่ผลิตได้เป็นมูลค่ามหาศาล จึงอำนวยประโยชน์ตอบแทนให้แก่ท้องถิ่น ช่วยเป็นหลักด้านบริจาคต่าง ๆ รวมทั้งได้จัดตั้ง **โรงเรียนน้ำตาลอนุเคราะห์** โดยในปัจจุบันมีชื่อว่า **โรงเรียนอนุบาลเกาะคา (น้ำตาลอนุเคราะห์)** ให้เยาวชนได้มีการศึกษาเล่าเรียนด้วย

หลวงพ่อได้ไปศึกษาขั้นต้นที่โรงเรียนน้ำตาลอนุเคราะห์นี้ ท่านเป็นเด็กหน้าตาคมคาย ช่างคิด ช่างเล่น ช่างเจรจา เป็นผู้ที่บิดามารดาถนอมกล่อมเกลี้ยงรักและตามใจ จึงติดนิสัยออกจะเป็นผู้นำมาแต่เล็ก นำเล่น นำเที่ยว นำออกความคิดแปลก ๆ มาชวนเพื่อนเล่น

๑.๔ เป็นหัวโจกเจ้าความคิด

ประกอบกับที่บิดาก็เป็นหมอที่ชาวบ้านรัก และความรักนั้นก็เจือจานมาถึงลูกรักของพ่อหมอด้วย เล่นซนอะไรกันหนักนิดเบาหน่อย เพื่อนบ้านก็มักจะสั่งให้บุตรหลานของตนยอมตามลูกชายพ่อหมออยู่เสมอ ท่านว่า แม้จะได้รับการตามใจยกย่องอยู่ในทีเช่นนั้น น่าที่ท่านจะกลายเป็นเด็กก้าวร้าว อวดดี หรือเสียเด็กไปเลย โดยไปข่มเหงรังแกเพื่อน

โรงงานน้ำตาลไทยลำปาง
หรือโรงงานน้ำตาลเกาะคาในอดีต

โรงเรียนที่หลวงพ่อเคยศึกษาในวัยเด็ก

แต่การณ์กลับปรากฏว่า ท่านพอใจเพียงแค่การได้รับความยกย่องให้เป็นหัวหน้า ผู้นำหมู่เพื่อนเท่านั้น พูดง่าย ๆ ก็คือ เป็นหัวโจกของหมู่ว่าอย่างนั้นเถอะ

เพียงแต่ว่า หัวโจกผู้นี้จะพาเพื่อนเล่นซน ตามประสาเด็กในวัยคะนองเท่านั้น

ทุ่งนาที่เคยวิ่งเล่นในวัยเด็ก

แม่น้ำบริเวณที่หลวงพ่อเคยเล่นในวัยเด็ก

๑.๕ ซนเป็นเหตุวงประหลาดจากฟากฟ้า

วันหนึ่ง ท่านชวนเพื่อนออกไปวิ่งเล่นกันแถวบริเวณสนามบิน ซึ่งหลังสงครามโลกครั้งที่สองแล้ว ด้านหนึ่งก็รกร้างอยู่ มีหญ้าสูง มีซอกมุม มีซากเครื่องบินทิ้งรกร้างอยู่ เหมาะอย่างยิ่งสำหรับการเล่นซ่อนหาของหมู่เด็ก ๆ ท่านวิ่งแยกจากคณะหลบไปทางหนึ่ง ใจคิดว่าตนช่างฉลาดแท้ หาซอกมุมที่ซ่อนได้ลับตาเพื่อนอย่างแสนวิเศษ

หลบอยู่สักครู่ สายตาเด็กชายสอดส่ายมองไปโดยรอบตามประสาเด็ก รอบตัวราวกับมีฝาผนังมาห้อมล้อมเป็นที่กำบังไว้ จึงค่อนข้างมืด เห็นแต่แสงสว่างบนศีรษะลอดผ่านลงมา ท่านมองตรงแสงสว่างนั้นไม่นานก็ประหลาดใจที่เห็นวัตถุอย่างหนึ่ง ลักษณะกลมแบนใหญ่โตมาก ลอยนิ่งอยู่บนฟ้า

ดูไปสักครู่ก็เห็นสิ่งนั้นเคลื่อนตัวช้า ๆ เหมือนลอยเลื่อนลงมา ท่านมองนิ่งอยู่ มีความคิดว่าสิ่งนั้นดูเหมือนจะลอยใกล้เข้ามา ท่านมีความรู้สึกเหมือนอยู่ในภวังค์ ได้แต่มองภาพสิ่งนั้นเคลื่อนใกล้เข้ามา

เอ๊ะ ! นี่มันลอยตรงลงมาหาเรานี่ เป็นความคิดที่สว่างวาบขึ้นในใจ

ท่านกะพริบตาถี่ จะว่าฝันไป ลืมตาใหม่ก็เห็นชัดอย่างนั้น แถมอาการเคลื่อนตัวก็เพิ่มความเร็วขึ้นมาก วัตถุลักษณะกลมแบนนั้นมีแสงสว่างรอบตัวของมัน ยิ่งใกล้เข้ามาก็ยิ่งสว่างจ้าขึ้นเพียงนั้น

(บน) ท่าอากาศยานลำปางเก่า
(ล่าง) ท่าอากาศยานลำปางปัจจุบัน

ท่านลืมนึกเรื่องการที่จะต้องซ่อนตัวตามเกมการเล่นกับเพื่อน คิดอยู่อย่างเดียวว่า ต้องหนี เผื่อมันตรงลงมาทับเรา จับเรา เราจะทำอย่างไร

ท่านกระโจนผึงออกจากที่ซ่อน วิ่งตื๋อไปตามสนามบิน และเมื่อเงยหน้ามองบนฟ้าก็ตกใจ เพราะวัตถุสิ่งนั้นก็ลอยตามท่านมา ท่านวิ่งไปอีกทางหนึ่ง วัตถุนั้นก็เคลื่อนลอยตามไปอีก

คราวนี้ท่านนึกได้ถึงพวกเพื่อน ก็ตะโกนเรียกเพื่อนลั่น วิ่งล้มลุกคลุกคลานไป โดยมีวัตถุใหญ่ลักษณะราวยานอวกาศลอยตามอยู่

สุดท้าย ท่านล้มลงนอนหงาย เพื่อนสนิทตามมาถึง เห็นเพื่อนร้องเอะอะก็ซักถาม ท่านจึงชี้ละล่ำละลักให้เพื่อนดู ทุกคนตกใจที่เห็นภาพดังนั้น ช่วยกันโห่ไล่ ทั้งกลัว ทั้งตกใจ น่าแปลกที่ว่าภาพวัตถุลักษณะราวยานอวกาศที่ลอยไล่ตามท่านมานั้น สุดท้ายก็หายไป

อาจจะเป็นจานบิน อาจจะเป็นยานอวกาศของมนุษย์ต่างแดน ไม่มีใครทราบได้ แต่ระยะเวลานั้นในโลกนี้ประเทศมหาอำนาจต่าง ๆ ยังไม่มีการคิดค้นเรื่องยานอวกาศกันเลย แม้แต่ข่าวเรื่องจานบินก็ยังไม่มีวี่แววปรากฏ

เด็ก ๆ ไม่กล้าเล่าให้พ่อแม่พี่น้องฟัง ด้วยเกรงจะถูกดุที่ไปซนไกลบ้านจนถึงแถวสนามบิน **เฉพาะตัวหัวโจกเจ้าความคิดนั้นปิดปากสนิท จนภายหลังความแพร่งพรายขึ้น** ท่านจึงต้องสารภาพให้บิดามารดาฟัง ซึ่งต่างก็ฟังด้วยความอกสั่นขวัญแขวน หากสิ่งนั้นมันลอยทับลงมา ลูกก็คงแหลกไหม้เป็นจุณวิจุณ หรือหากสิ่งนั้นมันพาลูกไป โอย...ไม่อยากจะคิด

เรื่องนี้เมื่อพวกศิษย์ทราบเค้าเรื่อง ได้เรียนถามท่าน เพราะฟังดูประหนึ่งท่านจะเป็นผู้พบจานบินเป็นคนแรกในเมืองไทย ท่านจึงเล่าให้ฟัง แล้วสรุปเล่น ๆ ว่า

“น่าคิดเหมือนกันนะ มันมารับอย่างนั้น ถ้าตามไปด้วย จะเป็นอย่างไรก็ไม่ทราบ”

๑.๖ จากพ่อแม่ไปโรงเรียนฝรั่ง

หลังจากนั้น บิดามารดาของท่านก็ส่งท่านไปอยู่ประจำในโรงเรียนกินนอนที่เชียงใหม่ คือ **โรงเรียนปรินส์รอยแยลส์** สาเหตุคงทั้งเพื่อให้เป็นไปตามสมัยนิยม ที่ควรจะให้บุตรหลานได้รับการศึกษาที่จังหวัดใหญ่อันเป็นคล้ายเมืองหลวงของภาคพายัพ และทั้งคงจะเป็นการพรากให้บุตรได้ห่างไกลจากสิ่งแวดล้อมดั้งเดิมบ้าง เพื่อนเก่าดูออกจะตามใจลูกท่านมากเหลือเกิน ไม่ว่าจะแนะจะชวนทำอะไร ก็เฮโลเชื่อฟังทำตาม พบเพื่อนชุดใหม่ลูกคงจะต้องปรับตัวใหม่

ท่านเรียนอยู่ในโรงเรียนปรินส์รอยแยลส์ จังหวัดเชียงใหม่ จนจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ ระยะนั้นระบบการศึกษาของเมืองไทยเป็นระบบหลักสูตรเรียกว่า ๔-๖-๒ คือชั้นประถมศึกษา ๔ ปี ชั้นมัธยมศึกษา ๖ ปี และเตรียมอุดมศึกษา ๒ ปี ถ้าเรียนจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ แล้วก็ถือว่าจบบริบูรณ์ จะไปทำงานการก็ได้ แต่ถ้าประสงค์จะเรียนมหาวิทยาลัย ต้องต่อเตรียมอุดมศึกษาอีก ๒ ปี หรือหากจะเรียนวิชาชีพก็ต่อพาณิชยการหรือช่างกลไปตามความต้องการ

โรงเรียนปรินส์รอยแยลส์ จังหวัดเชียงใหม่

การให้ เริ่มทำได้ในทุกรูปแบบ
สมัยหลวงพ่อยังเด็ก มีตังค์ไปกินขนมโรงเรียน
ก็เอาไปเหมาขนมจีนน้ำยา ให้เพื่อน ๆ มากินกัน กินคนเดียวก็อิ่มคนเดียว
แต่การได้ให้คนอื่น อิ่มทั้งกายอิ่มทั้งใจเราและเขา
เห็นเขาอิ่มเราก็มีความสุข ดีกว่าเห็นเขาทุกข์ รู้สึกไม่สบายใจ